

ALPER AKÇAM

HAYDUT

Hayvan sevgisinden söz açıldığında, her zaman köpeklere öncelik tanımış olduğumu tüm dostlarım bilir. Kedi sevenler de çoktur aramızda. Onlara karşı köpekleri savunurken köpeğin sadakatinden, sahibine bağlılık duygusunun güçlülüğünden, sevgisinin içtenliğinden söz eder, evinde kedi besleyen tanıdıklarımla amansız kavgalara girişirim.

Hayvanlar hakkındaki düşüncelerimi sarsan, beni bu konuyu bir daha düşünmeye iten ise, güney kıyımızdaki o oldukça lüks otelde karşılaştığım haydut kedi oldu.

Bir değişiklik ya da dinlence olsun diye, yaşamımdan deniz kıyısında yüzerek, güneşlenerek geçirilecek avare günler ayırmak konusunda hemen hiç gönüllü olmamışımdır. Böyle bir zaman dilimini fiyatları ateş pahası olan yıldız sayısıyla övünen lüks bir otelde, kendilerini çoğunlukla seçkin ve ayrıcalıklı gören insanların arasında geçirmeye de hep karşı çıkmışımdır.

Olan olmuştu işte... Sözü döndürüp dolaştırmanın ne gereği var? Sıcak yaz günlerinden birkaçını beyaz badanalı, temiz, yüzü gülücüklerle donanmış sıradan insanlarla karşılaşma olasılığının daha yüksek olduğu bir küçük motel ya da pansiyon yerine ayrıcalıklılar arasında bulunuyor olduğumu her an duyumsamak zorunda kaldığım böyle bir otelde geçirme gereği doğmuştu.

Sabah kahvaltısı için nedense yerli, herkesin anlayabileceği bir şeylerin hiç seçilmediği, yabancı müziğin, klasikler yerine de popüler kültürü yansıtan ve sesi çoğunluk gereğinden fazla çıkan bir müziğin durmaksızın çalınıp durduğu

bahçedeki şemsiyeli bölüme, yaz güneşinin dipteki mavi seramiklerde yansmasıyla berrak sularını parlattığı, sabah rüzgârının su yüzeyini okşayıp arzulu bir kadın gibi kıpırdattığı havuzun yanına oturmuştuk.

Kahvaltıda yediklerimiz üzerine konuşuyorduk... Yazın ilerlemiş günlerinde, ülkemizin dört bir yanı güneşin sebze ve meyveye yaşam veren sıcak ışınlarıyla sabahtan akşama kadar karşı karşıya dururken, az ötedeki yolüstü küçük bakkalın önündeki kasada bile kıpkırmızı, güneş tatmakta olduğu çok uzaktan ayırmsanabilen tarla domatesleri bulunabilirken, bize bu lüks otelde, içi yer yer sert beyaz dokular içeren, başka bir deyişle hızlı büyümeyi sağlamak için bolca kimya kullanılarak büyütülmüş sera domatesleri sunuluyordu.

Orada bulunuyor olmaktan duyduğum hoşnutsuzluğu her fırsatta dile getirip dostuma büyük bir hevesle geldiği bu birkaç günü zehir etmekte olduğumu dair bir düşünce de bir yandan uç vermişti...

Birden, bacağıma sürtünüp geçen tüylü bir cisimle irkildim!

Tekir bir sokak kedisi... Bacağıma sertçe sürtünüp geçmiş, az ötemde kuyruğunu havaya dikmiş kapkara gözleriyle bana bakıyordu. Hiç de yiyecek bir şeyler dilenen birisine benzemiyordu açıkçası. Sessizce duruyordu yerinde. Yüzüme, gözlerimin içine bakıyor, beni anladığını söylemeye çalışıyordu sanki.

Kaba bir "hav!" sesiyle hep birlikte irkildik. Arkamızdaki masanın altından siyah tüyleri parıldayan koca bir köpek belirmiş, kediye doğru atılmıştı.

"Dur oğlum" dedi sahibi. Köpeğinin parlak zincirini kibarca çekerek hayvanı yerine gelmeye çağırdı.

Köpeğin iri cüssesine, kaba sesine bakıp kedi adına epeyce ürkmüştüm açıkçası. Ama hayret... Bizimki oralı bile değildi. Birkaç adım geriye çekilmiş, bedenini olası bir kavgaya hazırlamışçasına germiş, çalımlı çalımlı dolaşıyordu. Arada bir de dönüp köpeğe doğru bakıyordu, "hadi gelsene" dercesine...

Sonra başka "hav" sesleri cınladı havuzun berrak mavi sularını küçük çırpıntılarla dalgalandırarak... Havuz kenarındaki birisi oldukça iri, diğeri orta boy iki köpek de doğrulmuş, kediye doğru yönelmişlerdi. Sahiplerinin uyarısı ve zincirlerinden çekilmelerle sakinleşip oturdular.

Kediye baktım... Onlardan da korkmamıştı. Hatta onlardan kat kat küçük bedenine bakmadan, oturdukları yere doğru hareketlenmiş, kuyruğunu iyice gerdirip titreterek onları kavgaya çağırmişti sanki...

Olayın nereye varacağını merakla beklerken otelin garsonları büyük bir telaş içinde koşurdular. Kahvaltı yapmakta olan seçkin konukları ile onların parlak tüylü ve parlak zincirli köpeklerinin sabah keyiflerini bozan bir haydut karşısında gibiydiler. Biri ayaklarını yere vurarak öfkeyle gitti kediye doğru, diğeri bir bardak soğuk suyla koşup geldi... Kedinin üzerine atıldı o su...

Bizim haydut, üzerindeki suları derisini titreterek savurduktan, üzerine iki kişi bir olup saldıran garsonlara doğru kötü kötü baktıktan sonra, yakındaki bir masanın bacağına dolanarak iki kere sürtündü, bana da bir "hoşça kal" kara bakışı ve göz kırpması gönderdikten sonra sessizce çekilip gitti. Arkasından baktım...

Yumurtalıkları oldukça iri duran erkek bir kedydi bizim haydut...

O an içimdeki eski ve yerleşik bir kanının betona düşüp parçalanmış cam bir bardak gibi parça parça olup gittiğini duyumsadım. Orada yaşadığım o kısa yaşam parçası içimde oldukça önemli bir yer tutacaktı... Hayvan sevgisi üzerine konuşulurken de bir film şeridi gibi hep gözümün önüne gelecekti...

İçimdeki tüm karamsarlıklar, olumsuz düşünceler birden yok olup gitmişti.

Koşulsuz iktidar diye bir şey yoktu yeryüzünde... Hayat sürdükçe hayata ve koşullara meydan okuma da sürüp gidecekti...

Haydut, beni kendisine hayran bırakarak çekilmişti sahneden. İktidar sahiplerinden, zenginlerden aldıklarını yoksullara dağıtan eski eşkıyaları anımsatmıştı bana.

Uzun süre haydutu konuştuk... Birden çoğalan yaşam sevincimin sesime yansımaları, ateşi konuşma tarzım yanımdakini de etkilemiş olmalıydı ki, otelin plajı yerine az ötedeki halk plajına gitmeyi kendisi önerdi.

Bodur ve eğri büğrü gövdesiyle güneşin yakıcı ışıklarına direnmeye çalışan küçük bir ağacın altına yerleştik. Güleç yüzünde en küçük bir riyakârlık barındırmayan genç bir garsondan çay istedik.

Az sonra gelen demlik çayının kokusu enfes, berrak kırmızısının içinde dibe oturmuş çay taneleriyle tazeliği apaçık ortadaydı. Otelimizin çoğunluğun içi görülmeyen koca fincanlarda içtiği kazan çayından sonra memleketimin salaş kahvelerini ve yolüstü durak yerlerini anımsatan bu çay, üstümüzdeki güneşi bir kez daha doğurmuştu sanki.

Çayından arka arkaya iki yudum aldıktan sonra şen çocuk seslerinin geldiği yere baktım. Bir kedi yavrusuyla oynuyorlardı... Az önce otelde gördüğümüz haydutun küçük bir kopyasıydı yavru... Çocukların çevresinde hızla koşturduktan, türlü şaklabanlıklar yaptıktan sonra gelip birisinin yanında duruyor, kendisini sevmesini kucağına almasını istiyordu sanki. Çocuklar sırayla kucaklayıp seviyordu yavruyu. Sonra da sonra incitmeden yere bırakıyorlardı.

Çocuklarla epeyce bir süre oynadıktan sonra kendisini izlediğimiz ayırımındaymış gibi, bizim yanıma da geldi haydutun kopyası olan küçük kedi.

Çağırımı hiç ikirciksiz kucağıma atlayarak yanıtlamıştı.

“Oteldeki erkek kedinin aynısı, görüyor musun...” dedim arkadaşşıma. “Bu çevredeki tüm dişi kedileri yoklamış olmalı bizim haydut...”

Yavru kedi kucağıma kırk yıllık dostuymuşum gibi yerleşmişti. Arada bir yüzüme bakıp beni iyice bellemeye çalışıyordu sanki.

Birden irkilip doğruldu kucağımda... İleride gördüğü bir şeye doğru dikkatle bakıyordu. Kulaklarını dikmiş, bedenini yay gibi germişti. Küçük bir “miyav” sesiyle de kendisini bırakmamı istediğini bildirmişti sanki... Sessizce, bir kaplan çevikliğiyle

indi kucağımdan, bedenini yere yapıştırarak, hedefe saplanmış gibi baktığı yöne ilerledi.

Gittiği yerin az ilerisine doğru bakınca ürperdim. Hemen yakındaki bir ağacın gölgesinde kocaman bir sokak köpeği uzanmış yatıyordu.

Haydutun kanından geldiği hiç kuşku bırakmayan kedi yavrusu çölde ava çıkmış bir kaplan rolünü oynamış gibi ilerliyordu plajın kumlarının üstünde. Doğrudum yerimden. Koca bir köpeğin üstüne gidiyordu yavru; başına kötü bir şeyler gelebilirdi. O, köpeğe iyice yaklaşınca ben de yerimden kalkıp oraya doğru yürüdüm. Bir felakete tanık olmak yerine olaya karışmam gerekebilirdi.

Haydutun yavrusu köpeğe iyice yaklaşmıştı ki, bir gözünü açiverdi koca köpek. Başını kaldırdı hafifçe, sonra da üstteki ayağını ileriye ve yukarıya doğru uzatıp kucak açtı sanki gelene...

Atlayıverdi kedi yavrusu köpeğin üstüne. Boynuna bindi... Uzanıp yatıverdi oraya. Köpek yeniden başını koydu kumlara, gözlerini kapadı. İkisi de durumlarından oldukça hoşnut, büyük mutluluklar içinde gülümsüyorlardı sanki.

Bütün kuralları, kararları, önyargıları yıkıp giden bu çoğulluğu yok muydu?...

Hayatı bunun için bu kadar çok seviyordum işte.

19 Ağustos 2009, Ankara